

Néma összeomlás

Vége van. Hátrébb lép, diszkréten kezét nyújt, majd veszi a kalapját és eltűnik a távolban. Csöndben, minden kulcsín nélkül pöckölte el az utolsó csikket, s amikor már igazán nem volt maradása, úgy döntött, visszavonul. Rutinszerűen, mert megtanulta már, hogy egyszer mindenen túl kell lépni. Olyankor az ember nagy levegőt vesz, befogja az orrát, behunyja a szemét, és...egyszerűen odébbáll.

Némán vonul a szemerkélő esőben, s csak néhány út menti, pislákoló lámpa segíti a haladásban. Méltósággal viseli az egyedüllétet. Ilyenkor nem gondolkozik. Rájött arra is, hogy olykor szükségtelen dolgoztatni az agytekervényeit, az élet a maga útját járja, saját kénye-kedve szerint. Tudja már, hogy nem mindig van beleszólásunk. Hogy nem mindig rajtunk múlik s, hogy bizony kettőn áll a vásár.

Elhagyatott, városszéli buszmegállóhoz ér, és a tenyerébe lehel, miközben a járatok felől tájékozódik. Egy órát kell várnia, de már ez sem zavarja. Leül. Miközben dideregve, kezét karba téve próbálja melegíteni magát, hagyja, hogy mégis elkalandozzanak a gondolatai.

Megint rögtönzött önismereti tréningbe kezd, melyben minden szerepet ő játszik. Noha jól ismeri már magát, újra és újra le kell futtatnia magában ezen vég nélküli harcokat. „Én vagyok a hibás?” „Hol rontottam el?” „Vagy talán ő tehet róla?” „Nem ezt érdelem!”

Fényszórók gyulladnak a távolban. Felszáll. Jegyet vált, ameddig pénzéből futja. Megint minden érdektelen. Vége van.